

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ไ้รวบรวมมา พร้อมทั้งแปลความหมายของข้อมูลต่าง ๆ ประกอบด้วย เพื่อพิจารณาความถูกต้องประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ได้แก่การไขหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๔ มีปัญหามากน้อยเพียงใด นอกจากนั้นจะได้เสนอคำตอบจากแบบสอบถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้เสนอแนะอีกส่วนหนึ่งด้วย

ในขั้นแรกจะได้เสนอข้อมูลเบื้องต้น เกี่ยวกับรายละเอียดบางประการของผู้ตอบแบบสำรวจเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจกับผลของการวิจัย หลังจากนั้นจะได้เสนอผลของการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ตามลำดับ

ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปตามลำดับชั้นดังต่อไปนี้

- ตอนที่ ๑ ข้อมูลของบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๑ - ๓
- ตอนที่ ๒ ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๔
- ตอนที่ ๓ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับ
 - ก. วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดทุกหมวดวิชา แนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๕
 - ข. การใช้ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนของอาจารย์ทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๑๐
 - ค. วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดทุกหมวดวิชา แนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๑๑
 - ง. วิธีออกข้อสอบของทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๑๒

จ. วิธีให้ระคับกะแนนแก่นักเรียนของทุกหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ใน
ตารางที่ ๑๓

ฉ. ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ แสดงรายละเอียดไว้ใน
ตารางที่ ๑๔

ตอนที่ ๔ ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนทุกหมวดวิชา ซึ่งจะมีรายละเอียด
เกี่ยวกับ

ก. ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนทุกหมวดวิชาประสบ แสดงรายละเอียดไว้
ในตารางที่ ๑๕ - ๒๒

ข. วิธีสอนที่อาจารย์ใช้ในแต่ละหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๒๓

ค. วิธีการประเมินผลในแต่ละหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๒๔

ง. วิธีออกข้อสอบในแต่ละหมวดวิชา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๒๕

จ. ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตรในแต่ละหมวดวิชา แสดงรายละเอียด
ไว้ในตารางที่ ๒๖

ฉ. ความเพียงพอของสถานที่ใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละหมวดวิชา
แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๒๗

ช. ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในแต่ละหมวดวิชา แสดงรายละเอียด
ไว้ในตารางที่ ๒๘ - ๓๕

ตอนที่ ๕ การเปรียบเทียบวิธีสอนและวิธีวัดผล ระหว่างวิธีที่หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ
แนะนำให้อาจารย์ในหมวดใช้ กับวิธีที่อาจารย์แต่ละหมวดวิชาใช้ แสดงรายละเอียดไว้ใน
ตารางที่ ๓๖ - ๓๙

ตอนที่ ๖ ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายในโรงเรียน ซึ่งมีรายละเอียด
เกี่ยวกับ

ก. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว แสดงรายละเอียดไว้ใน
ตารางที่ ๓๘

ข. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน แสดงรายละเอียดไว้ใน
ตารางที่ ๓๙

ค. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๔๐

ง. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๔๑

ตอนที่ ๗ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ ๑ จำนวนบุคลากรแยกตามวุฒิ

วุฒิทางวิชาชีพ	ผู้บริหารโรงเรียน		หัวหน้าหมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๘	๒๒.๘๕	๒๗	๕๖.๕๘	๒๒	๑๘.๘๗	๖	๑๘.๓	๖๓	๒๖.๕๗
ปริญญาตรี	๒๓	๖๕.๗๑	๒๙	๕๐.๐๐	๘๙	๗๘.๗๖	๒๒	๗๐.๘๗	๑๖๓	๖๘.๘๐
ปริญญาโท	๔	๑๑.๔๓	๒	๓.๘๖	๒	๑.๗๗	๓	๙.๖๘	๑๑	๔.๖๓
รวม	๓๕	๑๐๐	๕๘	๑๐๐	๑๑๓	๑๐๐	๓๑	๑๐๐	๒๓๗	๑๐๐

จากตารางที่ ๑ จะเห็นได้ว่าบุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียนส่วนมากร้อยละ ๖๘.๘๐ มีวุฒิปริญญาตรี อันดับรองลงมา ร้อยละ ๒๖.๕๗ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และมีบุคลากรเพียงร้อยละ ๔.๖๓ ที่มีวุฒิปริญญาโท

ตารางที่ ๒ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบันของบุคลากรต่าง ๆ

ระยะเวลาที่ ดำรงตำแหน่ง ปัจจุบัน	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้าหมวด วิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ต่าง ๆ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ต่ำกว่า ๑ ปี	๖	๑๗.๑๕	๗	๑๒.๐๕	๔๑	๓๖.๒๙	๑๓	๔๑.๙๕	๖๗	๒๘.๒๗
๑ - ๒ ปี	๓	๘.๖๗	๑๖	๒๗.๕๗	๓๓	๒๙.๒๑	๑๐	๓๒.๒๕	๖๒	๒๖.๑๖
๓ - ๕ ปี	๑๒	๓๕.๒๙	๑๔	๒๔.๑๓	๑๘	๑๕.๙๒	๕	๑๖.๙๐	๔๘	๒๐.๒๖
๕ ปี ขึ้นไป	๑๔	๓๙.๙๕	๒๑	๓๖.๒๕	๒๑	๑๘.๕๘	๕	๑๖.๙๐	๖๐	๒๕.๓๒
รวม	๓๕	๑๐๐	๕๘	๑๐๐	๑๑๓	๑๐๐	๓๓	๑๐๐	๒๓๗	๑๐๐

จากตารางที่ ๒ จะเห็นว่า มีบุคลากรร้อยละ ๒๘.๒๗ ที่ยังมีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า ๑ ปี อันค้ำรองลงมา ร้อยละ ๒๖.๑๖ ที่ทำงานมาแล้ว ๑ - ๒ ปี และที่มีประสบการณ์ ๕ ปีขึ้นไปเพียงร้อยละ ๒๕.๓๒

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓ การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ของบุคลากรต่าง ๆ

การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	ผู้บริหารโรงเรียน		หัวหน้าหมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เคย	๒๔	๖๘.๕๘	๔๖	๗๙.๓๑	๔๒	๓๗.๑๖	๑๙	๖๑.๒๙	๑๓๑	๕๕.๒๖
ไม่เคย	๑๑	๓๑.๔๒	๑๒	๒๐.๖๙	๗๑	๖๒.๘๔	๑๒	๓๘.๗๑	๑๐๖	๔๔.๗๔
รวม	๓๕	๑๐๐	๕๘	๑๐๐	๑๑๓	๑๐๐	๓๑	๑๐๐	๒๓๗	๑๐๐

จากตารางที่ ๓ จะเห็นได้ว่าบุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียนร้อยละ ๕๕.๒๖ เคยเข้ารับการอบรมหรือร่วมประชุมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และยังมีบุคลากรอีกถึงร้อยละ ๔๔.๗๔ ที่ยังไม่เคยเข้ารับการอบรมหรือร่วมประชุมสัมมนา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริหาร.

	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ						ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง								เคยเข้าอบรมประชุมสัมมนา			
		ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		สูงกว่าปริญญาตรี		ต่ำกว่า ๑ ปี		๑ - ๒ ปี		๓ - ๕ ปี		๕ ปีขึ้นไป		เคย	%	ไม่เคย	%
		จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%				
ผู้บริหาร	๓๕	๘	๒๒.๘๖	๒๓	๖๕.๗๑	๔	๑๑.๔๓	๖	๑๗.๑๔	๓	๘.๖๓	๑๒	๓๔.๒๘	๑๔	๓๙.๙๘	๒๔	๖๘.๕๘	๑๑	๓๑.๔๒

จากตารางที่ ๔ จะเห็นได้ว่า ผู้บริหารร้อยละ ๖๕.๗๑ มีวุฒิปริญญาตรี อันค้ำรองลงมาร้อยละ ๒๒.๘๖ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และมีเพียงร้อยละ ๑๑.๔๓ ที่มีวุฒิสองปริญญาตรี ดำรงตำแหน่ง ๕ ปีขึ้นไป ร้อยละ ๓๙.๙๘ อันค้ำรองลงมา ๓ - ๕ ปี ร้อยละ ๓๔.๒๘ ๑ - ๒ ปี ร้อยละ ๘.๖๓ และต่ำกว่า ๑ ปี ร้อยละ ๑๗.๑๔ เคยเข้ารับการอบรมประชุมสัมมนาร้อยละ ๖๘.๕๘ ไม่เคยร้อยละ ๓๑.๔๒

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕ ข้อมูลส่วนบุคคลของหัวหน้าหมวดวิชา

หัวหน้า หมวดวิชา	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง				การเข้ารับ การอบรม ประชุมสัมมนา	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี	ต่ำกว่า ๑ ปี	๑-๒ ปี	๓-๕ ปี	๕ ปี ขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
ภาษาไทย	๓	๓	๔	-	๒	๓	-	๒	๖	๑
สังคมศึกษา	๔	๓	๖	-	๑	๒	๒	๔	๗	๒
พลานามัย	๔	๖	๒	-	-	๕	-	๓	๗	๑
วิทยาศาสตร์	๕	๒	๒	๑	๑	๒	-	๒	๒	๓
คณิตศาสตร์	๓	๑	๖	-	๑	๑	๔	๑	๖	๑
ภาษาอังกฤษ	๑๐	๓	๖	๑	๑	๑	๔	๔	๓	๓
ศิลปศึกษา	๖	๔	๒	-	๑	-	๓	๒	๖	-
ศิลปปฏิบัติ	๖	๕	๑	-	-	๒	๑	๓	๕	๑
รวม	๕๔	๒๗	๒๘	๒	๗	๑๖	๑๔	๒๑	๕๖	๑๒
เปอร์เซ็นต์	๑๐๐	๕๖.๕๔	๕๐.๐๐	๓๐.๕๖	๑๒.๐๗	๒๗.๕๙	๒๕.๑๓	๓๖.๒๕	๗๙.๓๑	๒๖.๖๙

จากตารางที่ ๕ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาร้อยละ ๕๐.๐๐ มีวุฒิปริญญาตรี
อันับรองลงมา ร้อยละ ๕๖.๕๔ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และมีวุฒิปริญญาโทเพียงร้อยละ ๓.๕๖
ดำรงตำแหน่งเป็นเวลา ๕ ปีขึ้นไป ร้อยละ ๓๖.๒๕ รองลงมา ๑ - ๒ ปี ร้อยละ ๒๗.๕๙
๓ - ๕ ปี ร้อยละ ๒๕.๑๓ และ ๑ - ๒ ปี ร้อยละ ๑๒.๐๗ เคยเข้ารับการประชุมอบรม
สัมมนาร้อยละ ๗๙.๓๑ และไม่เคย ร้อยละ ๒๐.๖๙

ตารางที่ ๖ ข้อมูลส่วนบุคคลของอาจารย์ผู้สอนในหมวดต่าง ๆ

อาจารย์ผู้สอน	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง				เคยเข้าอบรม ประชุมสัมมนา	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี	ต่ำกว่า ๑ ปี	๑-๒ ปี	๓-๕ ปี	๕ ปี ขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
หมวดวิชาภาษาไทย	๑๖	๑	๑๕	-	๗	๔	๔	-	๓	๑๒
หมวดวิชาสังคมศึกษา	๑๔	-	๑๓	๑	๖	๖	๓	๒	๔	๑๓
หมวดวิชาพลานามัย	๑๒	๗	๕	-	๔	๒	-	๒	๖	๖
หมวดวิชาวิทยาศาสตร์	๑๕	-	๑๔	๑	๒	๕	๑	๖	๑๑	๓
หมวดวิชาคณิตศาสตร์	๑๔	-	๑๔	-	๓	๗	๔	๔	๔	๑
หมวดวิชาภาษาอังกฤษ	๑๗	-	๑๗	-	๗	๔	๔	๒	๖	๑๑
หมวดวิชาศิลปศึกษา	๘	๖	๒	-	-	๓	๒	๕	๓	๗
หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ	๘	๘	๑	-	๗	๒	-	-	๕	๕
รวม	๑๑๓	๒๒	๘๘	๒	๔๑	๓๓	๑๘	๒๑	๕๒	๗๑
เปอร์เซ็นต์	๑๐๐	๑๙.๔๗	๗๘.๗๖	๑.๗๖	๓๖.๒๙	๒๙.๒๑	๑๕.๙๓	๑๘.๕๘	๓๗.๑๖	๖๒.๘๔

จากตารางที่ ๖ จะเห็นได้ว่าอาจารย์ผู้สอนส่วนมากร้อยละ ๗๘.๗๖ มีวุฒิปริญญาตรี
 ลำดับรองลงไปอาจารย์ผู้สอนร้อยละ ๑๙.๔๗ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนประสบการณ์ในการ
 ทำงานนั้น มีอาจารย์ที่ทำงานยังไม่ถึงปีมากที่สุดกร้อยละ ๓๖.๒๙ รองลงไปคือ ๑ - ๒ ปี
 ร้อยละ ๒๙.๒๑ มีอาจารย์ส่วนน้อยร้อยละ ๑๕.๙๓ ที่ทำงาน ๕ ปีขึ้นไป อาจารย์ทั้งหมด
 ยังไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ ๖๒.๘๔

ตารางที่ ๗ ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่

บุคลากร	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ทำงานในหน้าที่มาแล้ว				การประชุมสัมมนา	
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี	ต่ำกว่า ๑ ปี	๑-๓ ปี	๓-๕ ปี	๕ ปีขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
เจ้าหน้าที่แนะแนว	๕	-	๓	๒	๒	๒	-	-	๓	๒
เจ้าหน้าที่ทะเบียน	๖	๓	๓	-	๑	๓	๒	๑	๒	๖
เจ้าหน้าที่วัดผล	๕	-	๓	๑	๕	๓	๑	-	๓	-
เจ้าหน้าที่ห้องสมุด	๕	๓	๕	-	๑	๒	๑	๓	๓	๕
รวม	๓๑	๖	๒๒	๓	๑๓	๑๐	๕	๕	๑๕	๑๒
เปอร์เซ็นต์ ๑๐๐		๑๙.๓๕	๗๐.๕๗	๙.๖๔	๔๑.๙๕	๓๒.๒๕	๑๖.๙๐	๑๖.๙๐	๖๑.๒๙	๓๘.๗๑

จากตารางที่ ๗ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ส่วนมากร้อยละ ๗๐.๕๗ มีวุฒิปริญญาตรี รองลงไปเจ้าหน้าที่ร้อยละ ๑๙.๓๕ มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีเพียงร้อยละ ๙.๖๔ ที่มีวุฒิสสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนประสบการณ์ในการทำงานนั้นมีเจ้าหน้าที่ร้อยละ ๔๑.๙๕ ที่ทำงานยังไม่ครบ ๑ ปี เจ้าหน้าที่ร้อยละ ๓๒.๒๕ ที่ทำงานมาแล้ว ๑ - ๒ ปีขึ้นไป และมีเจ้าหน้าที่เพียงร้อยละ ๑๖.๙๐ เท่านั้น ที่ทำงานมาแล้ว ๕ ปีขึ้นไป เจ้าหน้าที่ร้อยละ ๖๑.๒๙ ที่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา และร้อยละ ๓๘.๗๑ ที่ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา

ตารางที่ ๘ ปัญหาการใช้หลักสูตรของกลุ่มผู้บริหาร

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ		ลำดับ ที่
			จำนวน	ร้อยละ	
๑ การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	๒.๑๗๖	.๖๑๖๙	-	-	๘
๒ การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียนร่วมกัน กำหนดขึ้น	๒.๑๑๘	.๕๘๒๓	-	-	๑๐
๓ การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของ โรงเรียนในกลุ่ม	๒.๓๒๔	.๖๗๓๙	-	-	๗
๔ การที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิด ปัญหาการปกครอง	๒.๑๗๖	.๕๖๗๒	-	-	๘
๕ ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสาร ชุดคู่มือประกอบหลักสูตร	๓.๐๘๘	.๕๐๖๘	-	-	๑
๖ การจัดตารางสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	๒.๗๖๕	.๔๒๔๑	-	-	๕
๗ ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อ ความต้องการของนักเรียน	๒.๘๒๓	.๗๓๙๗	๘	๒๓.๕๓	๓
๘ การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพ ของท้องถิ่น	๒.๘๒๖	.๗๐๑๐	๑๑	๓๒.๓๕	๔
๙ การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	๑.๙๗๐	.๔๕๙๕	-	-	๑๑
๑๐ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบ งานด้านต่าง ๆ	๓.๐๘๘	.๕๖๑๘	-	-	๑
๑๑ การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรม เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่	๒.๕๗๖	.๗๓๙๗	-	-	๖

จากตารางที่ ๘ จะเห็นได้ว่า กลุ่มผู้บริหารมีความเห็นว่าปัญหาที่สำคัญมากคือ ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร และจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ ปัญหาที่ระดับรองลงไปคือ ปัญหาเกี่ยวกับความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพต่อความต้องการของนักเรียน การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น และการจัดทำตารางสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับการจัดบุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ การกำหนดและปฏิบัติตามนโยบายของโรงเรียนในกลุ่ม ตลอดจนการร่วมกันจัดการประเมินผลการเรียน ปัญหาการปกครองที่จะเกิดจากการเรียนในระบบหน่วยกิต และการออกใบรับรองต่าง ๆ นั้น ผู้บริหารเห็นว่า เป็นเรื่องที่มีปัญหาน้อย

มีผู้บริหารโรงเรียนที่เห็นว่าโรงเรียนยังมิได้จัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นถึงร้อยละ ๓๒.๓๕ และที่เห็นว่าโรงเรียนยังมิได้จัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับหมวดวิชาชีพที่มีความต้องการของนักเรียนร้อยละ ๒๓.๕๓

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔ วิชาสอนต่าง ๆ ที่กลุ่มหัวหน้าหมวดได้แนะนำให้อาจารย์ในหมวดของคนที่

หัวหน้า หมวดวิชา	วิชาสอน												
	บรรยาย	แมงกวม คนควา	ปฏิบัติการใน ห้องทดลอง	การฝึกทักษะ	การฝึกปฏิบัติ	การศึกษา นอกสถานที่	การสาธิต	การอภิปราย	แสดงบทบาท สมมติ	การแก้ปัญหา	การสอนแบบ มีส่วนร่วม	การให้องจำ	การสอบแบบ โครงการ
ภาษาไทย	๔	๔	๑	๔	๕	๑	๕	๔	๑	๑	๑	๑	๑
สังคมศึกษา	๕	๑	๑	๔	๑	๑	๕	๔	๑	๑	๑	๑	๑
พละนามัย	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑
วิทยาศาสตร์	๔	๑	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
คณิตศาสตร์	๕	๑	๑	๑	๑	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑	๑
อังกฤษ	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
ศิลปศึกษา	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
ศิลปปฏิบัติ	๔	๑	๕	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
รวม	๓๕	๓๓	๙	๓๙	๓๖	๑๔	๒๗	๒๕	๙	๕๐	๒	๑๕	๑๐
ลำดับที่	๓	๔	๑๑	๑	๒	๕	๕	๖	๑๑	๖	๑๓	๔	๑๐

จากตารางที่ ๔ จะเห็นได้ว่าวิชาสอนที่กลุ่มหัวหน้าหมวดแนะนำให้ครูในหมวดของคนที่
ใช้นั้นแยกตามหมวดได้ดังนี้คือ ในหมวดภาษาไทย วิชาสอนที่เน้นคือ การบรรยาย การแมงกวม
คนควา การฝึกทักษะ และการอภิปราย ในหมวดสังคมศึกษาเน้นที่การแมงกวม คนควา การ
บรรยาย การฝึกทักษะ การศึกษานอกสถานที่ การแก้ปัญหา และการอภิปราย ในหมวดพละนามัย
เน้นที่การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ การแมงกวมคนควา และการอภิปราย ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์
เน้นการปฏิบัติการและการบรรยาย หมวดคณิตศาสตร์ เน้นการบรรยาย การฝึกทักษะและการ
ปฏิบัติ ในหมวดภาษาอังกฤษและศิลปศึกษา เน้นการฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติ ส่วนในหมวด
ศิลปปฏิบัติเน้นที่การฝึกปฏิบัติ

ตารางที่ ๑๐ ห้องพิเศษและสถานที่เรียนที่อาจารย์ในหมวดต่าง ๆ ใช้นั่งต่อไปนี้

หมวดวิชา	ห้องพิเศษและสถานที่เรียน		อื่น ๆ												
	ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	ห้องปฏิบัติการทางภาษา	โรงฝึกงาน	โรงพลศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางพหุวิทยาการ	เรือนเพาะชำ	แปลงสาธิต	ห้องศิลปศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางกิจกรรม	ห้องสมุด	ห้องเรียน	ห้องคณิตศาสตร์	ห้องโสต ฯ	ห้องประชุม	ตอมกลางสนาม
วิชาภาษาไทย	๑							๑							
สังคมศึกษา	๑									๑			๑	๑	
พลานามัย			๑	๕										๑	๔
วิทยาศาสตร์	๖					๑									
คณิตศาสตร์	๑										๔	๕			
อังกฤษ	๑	๑									๔				
ศิลปศึกษา	๑	๓			๑	๑		๕	๑		๑				
ศิลปปฏิบัติ	๕	๑	๔	๑	๑	๔	๓	๑	๔						
รวม	๑๓	๕	๕	๕	๒	๖	๓	๔	๕	๑	๒๕	๕	๑	๒	๕
ลำดับที่	๒	๕	๓	๑๐	๑๐	๔	๓	๓	๕	๑๓	๑	๑๐	๑๔	๑๐	๕

จากตารางที่ ๑๐ จะเห็นได้ว่าห้องพิเศษที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดอื่น ๆ นอกจากหมวดวิทยาศาสตร์ใช้เป็นห้องเรียน คือห้องปฏิบัติการทดลองวิทยาศาสตร์ นอกจากนั้นแทบทุกหมวดวิชาในห้องเรียนเป็นส่วนใหญ่

ตารางที่ ๑๑ วิธีวัดผลที่กลุ่มหัวหน้าหมวดแนะนำให้อาจารย์ในหมวดของสนใจ

หมวดวิชา	วิธีวัดผล								
	การสังเกต	การสอบปากเปล่า	การสอบภาคปฏิบัติ	การตรวจผลงาน	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยปรนัย	ให้ทำรายงาน	อื่นๆ การเข้าเรียน
หมวดวิชาภาษาไทย	๔	๖	๕	๖	๑	๑	๕	๑	๑
หมวดวิชาสังคมศึกษา	๕	๖	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑
หมวดวิชาพลานามัย	๑	๑	๖	๕	๕	๑	๑	๑	๑
หมวดวิชาวิทยาศาสตร์	๑	๑	๕	๑	๕	๕	๑	๑	๑
หมวดวิชาคณิตศาสตร์	๑	๑	๕	๕	๑	๑	๑	๑	๑
หมวดวิชาภาษาอังกฤษ	๕	๕	๑	๑	๕	๑	๑	๑	๑
หมวดวิชาศิลปศึกษา	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ	๕	๑	๑	๕	๑	๑	๑	๑	๑
รวม	๓๔	๒๗	๓๓	๔๘	๒๒	๒๗	๔๘	๕	๑
ลำดับที่	๓	๖	๔	๑	๗	๕	๑	๑	๑

จากตารางที่ ๑๑ จะเห็นได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดแนะนำให้ครูในหมวดของสนใจกันมาก รวมทุกหมวดวิชาคือการตรวจผลงานและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย รองลงไปคือการสังเกตและการสอบภาคปฏิบัติ แต่ที่น่าสังเกตคือแต่ละหมวดวิชาใช้วิธีวัดผลหลาย ๆ อย่างรวมกัน และแต่ละหมวดต่างก็มีความเข้มของการใช้วิธีวัดแตกต่างกันไป เช่น หมวดวิชาภาษาไทยและสังคมเน้นการสอบปากเปล่า แต่หมวดวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ไม่ได้เน้นวิธีนี้ เป็นต้น

ตารางที่ ๑๒ วิธีออกข้อสอบในแต่ละหมวดวิชาใช้

วิธีออกข้อสอบ หมวดวิชา	ครูผู้สอน ออก ข้อสอบเอง	คณะกรรมการ ของโรงเรียน ออกข้อสอบ	คณะกรรมการ ของกลุ่มโรง- เรียนออกข้อ- สอบ	อื่น ๆ	
				ข้อสอบจาก British Council	จัดครูผู้สอน เป็นกลุ่ม ร่วมกัน ออกข้อสอบ
หมวดวิชาภาษาไทย	๗	๑	๑	-	-
หมวดวิชาสังคมศึกษา	๔	๑	๑	-	-
หมวดวิชาพลานามัย	๔	๒	๒	-	-
หมวดวิชาวิทยาศาสตร์	๕	-	-	-	-
หมวดวิชาคณิตศาสตร์	๖	-	-	-	-
หมวดวิชาภาษาอังกฤษ	๑๐	-	๑	๑	๑
หมวดวิชาศิลปศึกษา	๕	-	-	-	-
หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ	๖	-	๑	-	-
รวม	๕๕	๔	๖	๑	๑
ลำดับที่	๑	๓	๒	๔	๔

จากตารางที่ ๑๒ จะเห็นได้ว่าวิธีออกข้อสอบที่ปฏิบัติกันมากที่สุดคือ การที่ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง มีเพียงเป็นส่วนน้อยที่คณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ และคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ

ตารางที่ ๑๓ วิธีให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในรายวิชาแต่ละหมวดวิชา

หมวดวิชา	วิธีให้ระดับ คะแนน	ครูผู้สอน เป็นผู้ให้ ระดับ คะแนน	หัวหน้า หมวด เป็นผู้ ให้ ระดับ คะแนน	คณะกรรมการ- การของ ร.ร. เป็น ผู้ให้ระดับ คะแนน	เจ้าหน้าที่ ผู้ดูแลเป็น ผู้ให้ระดับ คะแนน	คณะกรรมการ- การของ กลุ่ม ร.ร. เป็นผู้ให้ ระดับ คะแนน	อื่น ๆ	
							ครูผู้สอน และหัว หนา หมวด	ครูผู้สอน หัวหน้า หมวด เจ้าหน้าที่วัดผล
ภาษาไทย		๖	๑	-	-	-	-	-
สังคมศึกษา		๔	๑	-	๑	-	-	-
พละนามัย		๖	๑	๑	-	๑	๑	-
วิทยาศาสตร์		๕	-	-	-	-	-	-
คณิตศาสตร์		๔	๑	-	๑	-	๓	-
ภาษาอังกฤษ		๔	๒	๒	๑	๑	-	-
ศิลปศึกษา		๒	๔	๑	-	๑	-	-
ศิลปปฏิบัติ		๔	๑	๑	-	๑	-	๑
รวม		๔๔	๑๑	๕	๓	๕	๔	๑
ลำดับที่		๑	๒	๓	๖	๓	๕	๗

จากตารางที่ ๑๓ จะเห็นได้ว่าวิธีให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในรายวิชาแต่ละ
หมวดวิชา เป็นอันดับแรก คือ ครูผู้สอน วิธีให้ระดับคะแนนที่ไ้รองลงไปคือหัวหน้าหมวด
เป็นผู้ให้ระดับคะแนน และคณะกรรมการการของกลุ่มโรงเรียนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ตารางที่ ๑๔ ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชา

ปัญหา	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พลานามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
๑ ความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๒.๔๒๘	.๔๙๕๑	๑.๘๘๘	.๕๖๖๘	๒.๐๐๐	.๓๐๓๑	๒.๐๐๐	๐	๑.๙๕๐	.๔๓๓๐	๒.๑๐๐	.๕๓๘๕	๒.๕๐๐	.๓๖๓๓	๒.๑๑๘	.๔๙๑๘
๒ การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๕๙๑	.๔๙๕๐	๒.๑๑๑	.๓๑๔๓	๒.๐๐๐	๐	๑.๖๐๐	.๔๘๙๘	๒.๑๒๕	.๓๘๐๖	๒.๖๐๐	.๖๖๓๓	๒.๑๖๖	.๓๙๓๐	๒.๑๖๖	.๓๒๖๒
๓ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ ในการดำเนินงานในหมวดวิชา	๓.๑๘๒	.๖๔๑๑	๓.๐๐๐	.๙๔๒๓	๓.๕๐๐๐	.๕๐๐๐	๓.๐๐๐	๐	๒.๖๒๕	.๓๑๖๙	๒.๙๐๐	.๘๘๔๘	๓.๑๑๑	.๙๙๓๘	๒.๘๓๓	.๐๖๙๑
๔ การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุม สัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับ หลักสูตรใหม่	๓.๐๐๐	.๖๓๒๔	๒.๒๐๐	.๔๐๐๐	๒.๒๕๐	.๔๓๓๐	๒.๙๕๐	.๒๙๙๐	๑.๕๐๐	.๕๐๐๐	๒.๐๐๐	๐	๒.๓๓๓	.๙๔๕๕	๒.๐๐๐	.๖๓๒๔
๕ ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตาม หลักสูตรในหมวดวิชาของตน	๒.๑๘๒	.๓๕๐๒	๒.๖๖๒	.๔๑๙๐	๒.๐๐๐	๐	๒.๐๐๐	.๖๓๒๔	๒.๑๒๕	.๓๘๐๖	๒.๓๐๐	.๔๕๘๒	๒.๑๖๖	.๓๙๓๐	๑.๘๓๓	.๓๘๘๓
๖ การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชา ต่าง ๆ ในหมวดวิชาของตน	๒.๙๑๘	.๓๐๐๒	๒.๑๑๑	.๓๒๑๕	๒.๑๒๕	.๕๙๙๘	๑.๖๐๐	.๔๘๙๘	๑.๙๕๐	.๔๓๓๐	๒.๓๐๐	.๔๕๘๒	๒.๑๖๖	.๘๙๓๓	๒.๓๓๓	.๙๕๕๓
๗ ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหา ในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้	๒.๔๒๘	.๓๕๙๕๑	๒.๓๓๓	.๔๙๑๕	๑.๒๕๐	.๔๓๓๐	๑.๘๐๐	.๔๐๐๐	๒.๖๒๕	.๖๙๕๙	๒.๓๐๐	.๔๕๘๒	๒.๕๐๐	.๕๐๐๐	๒.๖๖๖	.๙๔๒๙
๘ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตาม โปรแกรม	๒.๘๕๓	.๖๓๙๐	๒.๕๕๕	.๕๒๔๕	๒.๕๐๐	.๕๐๐๐	๒.๐๐๐	.๖๓๒๔	๑.๘๙๕	.๕๙๙๘	๒.๖๐๐	.๔๘๙๘	๒.๘๓๓	.๖๘๘๖	๒.๘๓๓	.๘๙๘๖

ปัญหา	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปะศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
๘ การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	๒.๘๕๓	.๔๓๓๑	๒.๖๖๖	.๕๐๓๖	๓.๐๐๐	.๕๐๐๐	๒.๕๐๐	.๐๑๘๘	๒.๖๖๖	.๕๐๐๐	๒.๕๐๐	.๕๐๐๐	๒.๕๐๐	.๕๐๐๐	๒.๕๐๐	.๕๐๐๐
๑๐ ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	๓.๑๕๒	.๔๓๓๒	๓.๓๓๓	.๔๕๕๓	๓.๓๓๕	.๖๕๕๕	๒.๕๐๐	.๔๐๐๐	๒.๕๐๐	.๕๐๐๐	๒.๕๐๐	.๕๐๐๐	๓.๐๐๐	.๕๕๕๓	๓.๑๖๖	.๓๗๖๕
๑๑ ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	๒.๕๓๑	.๔๕๕๐	๒.๕๕๕	.๕๑๕๒	๒.๒๕๐	.๕๓๓๐	๑.๒๐๐	.๕๐๐๐	๒.๒๕๐	.๕๓๓๐	๒.๐๐๐	.๕๕๕๒	๒.๓๓๓	.๕๕๕๕	๒.๐๐๐	๐
๑๒ ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	๒.๕๑๕	.๕๐๐๒	๒.๕๕๕	.๕๑๕๒	๒.๒๕๐	.๕๓๓๐	๒.๒๐๐	.๕๐๐๐	๒.๓๓๕	.๕๕๕๑	๒.๓๐๐	.๕๕๕๒	๒.๓๓๓	.๕๕๕๓	๒.๐๐๐	๐
๑๓ ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	๓.๑๕๒	.๕๕๐๖	๒.๕๕๕	.๕๓๐๕	๒.๕๓๕	.๕๕๕๕	๒.๒๐๐	.๕๕๕๒	๒.๓๓๕	.๕๕๕๑	๓.๐๐๐	.๕๕๕๕	๒.๕๓๓	.๕๕๕๖	๓.๓๓๓	.๕๖๐๐
๑๔ การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	๓.๑๕๒	.๖๓๕๒	๒.๕๕๕	.๕๕๕๕	๓.๑๕๕	.๕๕๕๖	๓.๒๐๐	.๕๕๕๓	๒.๕๓๕	.๕๕๕๐	๒.๕๐๐	.๕๕๕๓	๒.๕๓๓	.๕๕๕๖	๓.๐๐๐	.๕๑๖๕
๑๕ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมของหมวดวิชา	๒.๖๖๖	.๕๕๑๓	๑.๕๕๕	.๕๕๕๓	๑.๕๕๐	.๖๖๑๕	๒.๓๓๓	.๕๕๕๕	๒.๖๖๕	.๖๕๕๕	๒.๕๕๕	.๕๕๕๑	๒.๖๖๖	.๕๕๕๑	๒.๖๖๖	.๕๕๑๖
๑๖ ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	๒.๕๕๕	.๕๕๕๑	๒.๖๖๖	.๖๖๕๕	๒.๐๐๐	.๕๐๓๑	๑.๕๐๐	.๕๖๕๐	๒.๐๐๐	.๕๐๓๑	๒.๐๐๐	.๕๕๕๒	๑.๕๕๕	.๕๕๕๕	๒.๓๓๓	.๖๖๓๑

จากตารางที่ ๑๘ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าสาขาวิชาต่าง ๆ ประสบปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรแยกตามหมวดใดดังนี้คือ

หมวดวิชาภาษาไทย ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยประสบเป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา และการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับคือ การรวมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา และการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม

หมวดวิชาสังคมศึกษา ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาประสบเป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด และความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับคือ การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม และความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา

หมวดวิชาพลานามัย ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยประสบเป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด การจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา ปัญหารองลงไปตามลำดับคือความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา และการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ประสบเป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ปัญหาระดับรองลงไปคือการรวมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์ประสบเป็นปัญหาระดับสูงและรองลงไปตามลำดับได้แก่การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางคณิตศาสตร์ของหมวดวิชา และความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษประสบ เป็นปัญหาระดับสูงสุดคือความพอเพียงของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับคือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม

หมวดวิชาศิลปศึกษา ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษาประสบ เป็นปัญหาระดับสูงสุดคือความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ปัญหาระดับรองลงไปที่มีระดับปัญหาเท่ากันคือการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ส่วนปัญหาระดับรองลงไปที่มีระดับปัญหาเท่ากันคือการร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้ และการเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา

หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติประสบ เป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับคือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้ และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา

ตารางที่ ๑๕ ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจารย์หมวดวิชาภาษาไทยประสบ

ปัญหา	X	S.D	ลำดับที่
๑ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๖๑๕๓	.๖๘๖๙	๕
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๕๗๑๔	.๕๙๕๐	๖
๓ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้กับเวลาที่สอน	๒.๑๕๓๘	.๕๓๓๑	๘
๔ หลักสูตรใหม่มีไคแบ่งเนื้อหาวรรณคดีที่เป็นนิเวศน์มังคัลออก แต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน	๒.๓๘๔๖	.๓๓๗๘	๗
๕ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๒.๓๑๕๒	.๘๘๐๘	๘
๖ การสอนหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กัน	๒.๐๗๑๔	.๒๕๓๗	๙
๗ การกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง ๔ ในชั่วโมงการใช้ภาษา	๒.๙๒๘๕	.๓๙๘๘	๓
๘ ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบวิชาวรรณคดีที่ ห้องสมุดจัดบริการให้	๓.๕๐๐๐	.๘๐๐๐	๑
๙ การประเมินผลให้ครบทั้ง ๔ ทักษะ	๒.๙๓๓๓	.๕๗๓๖	๒
๑๐ วิธีจัดระดับคะแนน	๑.๙๒๘	.๕๙๕๑	๑๐
๑๑ การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑.๓๑๕๒	.๕๒๕๑	๑๑

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นได้ว่าปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาภาษาไทยประสบอยู่ที่สำคัญก็คือ ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบวิชาวรรณคดีที่ห้องสมุดจัดบริการให้ การฝึกทักษะทั้ง ๔ ในชั่วโมงการใช้ภาษา และการประเมินผลทักษะทั้ง ๔ นั้น ปัญหารองลงไปคือ เรื่องความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้าและการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม เรื่องที่อาจารย์คิดว่า เป็นปัญหาน้อย คือ เรื่องการให้ระดับคะแนนและการตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด

ตารางที่ ๑๖ ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนหมวดสังคมศึกษาประสบอยู่

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ลำดับ ที่
๑ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๓๐๕๔	.๕๓๐๗	๒
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๑๗๖๔	.๓๐๖๐	๗
๓ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	๒.๕๘๘๒	.๓๗๑๖	๕
๔ ความชำนาญของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	๒.๒๙๔๑	.๔๕๕๗	๖
๕ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๓.๑๗๖๔	.๖๑๗๒	๑
๖ การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม	๒.๓๐๕๔	.๘๒๓๘	๒
๗ การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคม	๒.๓๐๕๔	.๘๒๓๘	๒
๘ วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๑๑๗๖	.๓๕๘๐	๘
๙ การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๑๗๖๔	.๓๐๖๐	๗

จากตารางที่ ๑๖ จะเห็นได้ว่าปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษาประสบอยู่
ที่จึกว่าสำคัญคือ ปัญหาในเรื่องความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า การเขียนจุดมุ่งหมาย
เชิงพฤติกรรม การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม และการหาหลักฐานในสังคม
มาใช้ในการสอนวิชาสังคม ส่วนปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา การตรวจสอบข้อสอบ และการให้ระดับ
คะแนนครูยังจึกว่าเป็นปัญหาน้อย

ตารางที่ ๑๗ ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาพลานามัยประสบอยู่

ปัญหา	X	S.D	ลำดับที่
๑ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๑๘๑๘	.๓๘๕๙	๖
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๓๖๓๖	.๔๘๑๑	๕
๓ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	๒.๕๐๐	.๖๔๕๔	๔
๔ การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	๒.๘๐๐	.๖๐๐๐	๒
๕ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา	๒.๖๓๖๓	.๖๔๓๑	๓
๖ ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน	๒.๘๓๓๓	.๘๔๗๖	๑
๗ วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๑๖๖๖	.๕๕๓๐	๗
๘ การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑.๘๑๖๖	.๕๓๒๒	๘

จากตารางที่ ๑๗ จะเห็นได้ว่าสิ่งที่ครูผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัยคิดว่าเป็นปัญหาสำคัญคือ ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร และในเรื่องความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา เรื่องที่จัดว่าเป็นปัญหาน้อยคือการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนน

ตารางที่ ๑๘ ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัยประสบอยู่

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ลำดับ ที่
๑ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๘๖๖๖	.๗๑๘๒	๓
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๔๒๘๕	.๘๒๐๘	๗
๓ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	๒.๙๒๘๕	.๔๕๗๘	๒
๔ ความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาในแต่ละรายวิชา	๒.๕๗๑๔	.๖๒๒๘	๖
๕ ความเพียงพอของเวลาที่ให้นักเรียนค้นคว้า	๓.๑๔๒๘	.๗๔๒๕	๑
๖ การใช้เครื่องมือประกอบการสอน	๒.๘๕๗๑	.๗๔๒๔	๔
๗ การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	๒.๗๘๕๗	.๖๗๓๙	๕
๘ วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๐๗๑๔	.๔๕๗๔	๘
๙ การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๐๐๐๐	.๓๗๗๙	๙

จากตารางที่ ๑๘ จะเห็นได้ว่าสิ่งที่ครูผู้สอนมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัยให้ความสำคัญคือ ความเพียงพอของเวลาที่ให้นักเรียนค้นคว้าและเวลาที่สอน การใช้เครื่องมือประกอบการสอน การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ส่วนเรื่องเนื้อหาหลักสูตร และการให้ระดับคะแนนยังเป็นปัญหาน้อยกว่า

ตารางที่ ๑๔ ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาคณิตศาสตร์ประสบอยู่

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ลำดับ ที่
๑ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๖๔๗๐	.๘๐๓๘	๕
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๐๕๕๕	.๘๕๘๑	๗
๓ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	๒.๗๒๒๒	.๗๓๐๘	๓
๔ ความรู้พื้นฐานของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา	๓.๒๒๒๒	.๔๑๕๙	๑
๕ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	๒.๗๒๒๒	.๕๕๘๔	๓
๖ ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงาน	๓.๑๑๑๑	.๖๕๗๓	๒
๗ การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	๒.๕๕๕๕	.๘๙๕๙	๖
๘ วิธีจัดระดับคะแนน	๑.๘๓๓๓	.๕๐๐๑	๙
๙ การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑.๘๘๘๘	.๗๓๗๒	๘

จากตารางที่ ๑๔ จะเห็นได้ว่าครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์เห็นว่า ความรู้พื้นฐานของนักเรียน เป็นปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชามากที่สุด ปัญหารองลงไปคือความเพียงพอของเวลาที่จะใช้ในการตรวจงานใช้สอน และเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ปัญหาที่รองลงไปคือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ส่วนการตรวจข้อสอบและการให้ระดับคะแนน เป็นปัญหาน้อย

ตารางที่ ๒๐ ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษประสบอยู่

ปัญหา	X	S.D	ลำดับที่
๑ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๕๓๓๓	.๗๗๑๘	๔
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร	๒.๕๘๘๒	.๖๙๑๑	๓
๓ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	๒.๖๔๗๐	.๕๘๘๔	๖
๔ การจัดเนื้อหาวิชาเพื่อให้นักเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน	๓.๒๙๔๑	.๖๖๕๕	๑
๕ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๒.๙๔๑๑	.๗๒๕๕	๓
๖ วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๒๒๕๒	.๗๓๐๒	๘
๗ การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๐๐๐๐	.๒๑๑๔	๙
๘ การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละหมวดวิชาก่อนที่จะเรียนวิชาอื่นต่อไป	๒.๘๒๓๕	.๕๑๒๙	๕
๙ การประเมินผลให้ครบทั้ง ๔ ทักษะ	๓.๑๒๕	.๘๕๖๙	๒

จากตารางที่ ๒๐ จะเห็นได้ว่าปัญหาของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่สำคัญก็คือการจัดเนื้อหาวิชาเพื่อให้นักเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน ปัญหาที่สำคัญรองลงไปอีก ๓ ประการก็คือ การประเมินผลให้ครบทั้ง ๔ ทักษะ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้าและการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม และที่จัดว่าเป็นปัญหาน้อยก็คือ เรื่องความรู้ความเข้าใจในหลักสูตร การตรวจสอบและการให้ระดับคะแนน

ตารางที่ ๒๑ ปัญหาที่อาจารย์หมวดวิชาศิลปศึกษาประสบอยู่

ปัญหา	X	S.D	ลำดับ ที่
๑ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๑๔๒๘	.๓๕๐๒	๕
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๐๐๐๐	.๕๓๔๕	๘
๓ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	๒.๘๕๗๑	.๖๓๙๐	๑
๔ ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับศิลป์ในท้องถิ่น	๒.๑๔๒๘	.๖๓๙๐	๕
๕ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๒.๘๕๗๑	.๖๓๙๐	๑
๖ การเปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของนักเรียน	๒.๗๕๐๐	.๘๒๙๑	๓
๗ การใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	๒.๒๕๐๐	.๙๖๘๒	๔
๘ วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๑๒๕๐	.๗๘๐๖	๗
๙ การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนน	๑.๖๒๕๐	.๔๘๔๑	๙

จากตารางที่ ๒๑ จะเห็นได้ว่าสำหรับอาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาศิลปศึกษา สิ่งที่เป็นปัญหามากคือ เวลาที่ใช้ในการสอนและการเรียนของนักเรียน ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการเปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ปัญหารองลงไปคือการใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับศิลป์ในท้องถิ่น การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร วิธีจัดระดับคะแนนตามลำดับ

ตารางที่ ๒๒ ปัญหาที่อาจารย์หมวดวิชาศิลปปฏิบัติประสบอยู่

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ลำดับที่
๑ การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการ เปิดสอนวิชาชีพ	๓.๐๐๐๐	.๓๐๓๑	๑
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	๒.๑๒๕๐	.๓๓๐๓	๘
๓ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม	๒.๔๒๘๕	.๔๙๕๒	๕
๔ การเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น	๒.๓๕๐๐	.๕๖๘๒	๒
๕ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	๒.๖๒๕๐	.๖๙๕๙	๓
๖ จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียน	๒.๓๓๕๐	.๔๘๘๑	๖
๗ การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	๒.๒๕๐๐	.๔๓๓๐	๗
๘ วิธีจัดระดับคะแนน	๒.๐๐๐๐	๐	๙
๙ การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๒.๕๐๐๐	.๓๐๓๑	๔

จากตารางที่ ๒๒ จะเห็นได้ว่า เรื่องที่ผู้สอนหมวดวิชานี้ เห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญคือ การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการ เปิดสอนวิชาชีพ และการ เปิดสอนวิชาชีพเพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น ปัญหารองลงไปคือความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา สิ่งที่น่าสังเกตคือ ผู้สอนหมวดนี้ เห็นว่าการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด เป็นเรื่องสำคัญ

ตารางที่ ๒๓ วิธีสอนต่าง ๆ ที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยสอน

อาจารย์ผู้สอน	วิธีสอน												
	บรรยาย	แบ่งกลุ่มคนควา	ฝึกปฏิบัติการ ในห้องทดลอง	ฝึกทักษะ	อภิปราย	บทบาทสมมติ	แก้ปัญหา	สืบสวนสอบสวน	ฝึกปฏิบัติ	ศึกษานอกสถานที่	สาธิต	ทวงจำ	โครงการ
มหาวิทยาลัยภาษาไทย	๑๔	๑๔	-	๑๕	๑๕	๙	๘	-	๙	๕	๑	๖	๑
มหาวิทยาลัยสังคมศึกษา	๑๗	๑๔	-	๕	๑๔	๘	๖	๕	๕	๖	๕	๑๑	๑
มหาวิทยาลัยพลานามัย	๑๑	๙	-	๑๐	๘	-	๕	-	๙	๕	๙	๑	-
มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์	๑๔	๕	๑๒	๙	๙	๑	๕	๑	๘	-	๘	๑	๑
มหาวิทยาลัยคณิตศาสตร์	๑๖	๕	๑	๑๑	๙	๕	๑๑	๑	๑	-	-	๕	-
มหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ	๑๔	๘	๕	๑๕	๑	๕	๘	๘	๙	-	๕	๑๑	๑
มหาวิทยาลัยศิลปศึกษา	๙	๑	๑	๖	๕	๑	๕	-	๙	๑	๘	-	๑
มหาวิทยาลัยศิลปปฏิบัติ	๘	๙	๑	๖	๘	๕	๕	๑	๙	๕	๕	๑	๑
รวม	๑๐๐	๖๑	๑๔	๗๘	๕๔	๒๕	๘๒	๙	๘๕	๑๖	๒๗	๘๐	๘
ลำดับที่	๑	๓	๑๐	๒	๔	๙	๖	๑๒	๙	๑๑	๘	๗	๑๓

จากตารางที่ ๒๓ จะเห็นได้ว่าอาจารย์ผู้สอนทุกมหาวิทยาลัยใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากกว่าวิธีอื่น ๆ รองลงไปคือการฝึกทักษะ การแบ่งกลุ่มคนควา การอภิปราย และการฝึกปฏิบัติ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๔ วิธีการประเมินผลในแต่ละหมวดวิชา

อาจารย์ผู้สอน	วิธีวัดผล							อื่น ๆ	
	การสังเกต	สอบปากเปล่า	สอบภาคปฏิบัติ	ตรวจผลงาน	สอบข้อเขียนแบบอัตนัย	สอบข้อเขียนแบบปรนัย	สอบข้อเขียนแบบปรนัย อัตนัย	สังเกตพฤติกรรม	ตรวจสอบผลงาน
หมวดวิชาภาษาไทย	๑๔	๘	๘	๑๔	๑๐	๘	๑๒	๑	-
หมวดวิชาสังคมศึกษา	๑๕	๑๑	๕	๑๗	๑๑	๑๒	๑๕	-	-
หมวดวิชาพลานามัย	๑๐	๘	๘	๑๐	๓	๕	๘	-	-
หมวดวิชาวิทยาศาสตร์	๑๔	๕	๘	๑๔	๗	๑๐	๑๒	-	-
หมวดวิชาคณิตศาสตร์	๑๐	๗	๗	๑๗	๑๓	๑๑	๑๕	-	-
หมวดวิชาภาษาอังกฤษ	๑๕	๑๒	๘	๑๘	๑๑	๑๓	๑๕	-	-
หมวดวิชาศิลปศึกษา	๕	๑	๗	๗	๘	๘	๘	-	-
หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ	๗	๓	๘	๗	๓	๓	๗	-	-
รวม	๙๔	๕๑	๕๒	๑๐๔	๖๒	๖๗	๙๑	๑	-
ลำดับที่	๒	๓	๖	๑	๕	๔	๓	๘	

จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นได้ว่าการประเมินผลในหมวดวิชาต่าง ๆ อาจารย์ผู้สอนทุกหมวดวิชาใช้วิธีตรวจผลงานเป็นอันดับแรก รองลงไปคือการสังเกต และการสอบข้อเขียนแบบปรนัยและอัตนัยตามลำดับ

ตารางที่ ๒๕ วิธีออกข้อสอบในแต่ละหมวดวิชา

อาจารย์ผู้สอน วิธีออกข้อสอบ	ครูผู้สอน ออก ข้อสอบ เอง	คณะกรรมการ ของโรงเรียน ออกข้อสอบ	คณะกรรมการ ของกลุ่มโรงเรียน ออก ข้อสอบ	อื่น ๆ	
				ครูผู้สอนใน หมวดนั้น คนหนึ่งคนใด ออกข้อสอบ	หมุนเวียน กันออก ข้อสอบ เป็นคราวๆ
หมวดวิชาภาษาไทย	๑๕	-	๑	-	-
หมวดวิชาสังคมศึกษา	๑๗	๑	๒	๑	-
หมวดวิชาพลานามัย	๑๒	-	-	-	-
หมวดวิชาวิทยาศาสตร์	๑๔	-	๑	-	-
หมวดวิชาคณิตศาสตร์	๑๖	๓	๓	-	๑
หมวดวิชาภาษาอังกฤษ	๑๔	-	๓	-	-
หมวดวิชาศิลปศึกษา	๔	-	-	-	-
หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ	๗	-	-	-	-
รวม	๑๐๔	๔	๑๐	๑	๑
ลำดับที่	๑	๓	๒	๔	๔

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นได้ว่าวิธีออกข้อสอบในแต่ละหมวดวิชานั้น ครูผู้สอนเป็นผู้
ออกข้อสอบเองเป็นลำดับแรก รองลงไปคือคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ
และคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบตามลำดับ

ตารางที่ ๒๖ จะเห็นได้ว่าอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่าเอกสารทุกประเภทมีไม่เพียงพอต่อการช้สอย เมื่อเปรียบเทียบปริมาณคำตอบแล้ว จะเห็นว่าหลักสูตรและแบบเรียนมีปัญหาน้อยกว่าเอกสารชนิดอื่น กล่าวคือมีโรงเรียนจำนวนน้อยที่ไม่มีเอกสารชนิดนี้เลย ส่วนใหญ่จะมีไม่เพียงพอและมีอย่างเพียงพอ ส่วนเอกสารอื่นๆ ได้แก่คู่มือหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน หนังสืออ่านประกอบ และคู่มือประเมินผลการเรียน ส่วนใหญ่จะตอบว่าไม่มีเลย หรือมีแต่ไม่เพียงพอ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๗ ความเพียงพอของสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่

หมวดวิชา	สถานที่	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ภาษาไทย	ห้องปฏิบัติการทางภาษา	๑๑	๒	๑
	ห้องสังคมศึกษา	๑๑	๓	๒
สังคมศึกษา	โรงพลศึกษา (โรงยิม)	๔	๒	-
	สนาม	-	๕	๖
พลานามัย	สนามบาสเกตบอล	๑	๔	๕
	สนามแบดมินตัน	๓	๑๐	-
วิทยาศาสตร์	ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	๑	๑๐	๒
	ห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิต	๕	๗	๑
คณิตศาสตร์	ห้องคณิตศาสตร์	๘	๓	๖
	ห้องปฏิบัติการทางภาษา	๑๒	๒	๑
ภาษาอังกฤษ	ห้องศิลปศึกษา	๔	๓	-
	ห้องดนตรี	๔	๒	๑
ศิลปศึกษา	โรงฝึกงาน	๒	๖	-
	แปลงสาธิตทดลอง	-	๕	๑
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	เรือนเพาะชำ	๑	๔	๑
	ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	๓	๕	-

ตารางที่ ๒๗ จะเห็นได้ว่าในค่านสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ ที่มีวิชาขาดแคลนมากคือหมวดภาษาไทย สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และศิลปศึกษา ซึ่งทางส่วนใหญ่จะตอบว่าไม่มีเลย และมีอย่างไม่เพียงพอ ส่วนสถานที่เรียนในหมวดพลานามัย วิทยาศาสตร์ วิชาชีพ จะมีปัญหาน้อยกว่าเพราะส่วนใหญ่จะตอบว่ามีแต่ไม่เพียงพอ

ตารางที่ ๒๘ ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ตามหลักสูตรใหม่หมวดวิชาภาษาไทย

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	๕	๗	๒
เทปและเครื่องเล่นเทป	๖	๖	๒
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	๑๒	-	-
หุ่นจำลอง	๑๑	๑	-
สไลด์	๑๒	-	-
อื่น ๆ แผนภูมิ	-	-	๑
รวม	๕๖	๑๔	๕

จากตารางที่ ๒๘ จะเห็นได้ว่าในหมวดวิชาภาษาไทย มีปัญหาด้านวัสดุและอุปกรณ์แทบทุกชนิด ไม่มีเลยเป็นส่วนใหญ่ ปัญหารองลงไปคือมีแต่ไม่เพียงพอ และมีเพียงพอเป็นส่วนน้อย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๙ ความเพียงพอของวัสดุและอุปกรณ์ที่ใชตามหลักสูตรในหมวดวิชาสังคมศึกษา

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	๑๑	๔	
สไลด์	๔	๙	
หุ่นจำลอง	๕	๙	
เทปและเครื่องเล่นเทป	๔	๗	
ภาพยนตร์	๑๕	๒	
แผนที่	๑	๑๒	๓
ลูกโลก	๔	๔	๔
ฟิล์มสตริป	๑๔	๔	-
แผนภูมิ	๓	๑๔	-
รวม	๗๔	๖๘	๗

จากตารางที่ ๒๙ จะเห็นได้ว่าในหมวดวิชาสังคมศึกษามีปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์แทบทุกชนิดไม่มีเลยเป็นส่วนใหญ่ ปัญหารองลงไปคือมีแต่ไม่เพียงพอ และมีเพียงพอเป็นส่วนน้อย

ตารางที่ ๓๐ ความเพียงพอของวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ตามหลักสูตรใหม่หมวดวิชาพลานามัย

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
สไลด์	๔	๑	-
หน้จำลอง	๔	๑	-
โต๊ะปิงปอง	๑	๗	๒
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา	-	๑๓	-
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกรีฑา	-	๑๓	-
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะ	๕	๗	-
รวม	๒๒	๔๒	๒

จากตารางที่ ๓๐ จะเห็นได้ว่าในหมวดวิชาพลานามัยวัสดุอุปกรณ์แทบทุกชนิดมีแต่ไม่เพียงพอเป็นส่วนใหญ่ บัญหารองลงไปคือไม่มีเลย และมีเพียงพอเป็นส่วนน้อยที่สุด

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๑ ความเพียงพอของวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ตามหลักสูตรในมหาวิทยาลัย

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาฟิสิกส์	๑	๑๒	-
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองชีววิทยา	๑	๑๒	๑
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองเคมี	๑	๑๒	-
สไลด์	๔	๘	๒
ฟิล์มสตริป	๙	๙	-
หน้จำลอง	๘	๖	-
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	๘	๙	-
รวม	๓๒	๖๐	๓

จากตารางที่ ๓๑ จะเห็นได้ว่าในมหาวิทยาลัย วัสดุอุปกรณ์แทบทุกชนิด มีแต่ไม่เพียงพอเป็นส่วนใหญ่ ปัญหารองลงไปคือ ไม่มีเลย และมีเพียงพอเป็นส่วนน้อย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๒ ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ตามหลักสูตรใหม่หมวดวิชาคณิตศาสตร์

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายข้ามศีรษะ	๑๘	-	-
ฟิล์มสตริป	๑๘	-	-
สไลด์	๑๓	-	-
รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ	๘	๑๐	-
รวม	๕๗	๑๐	-

จากตารางที่ ๓๒ จะเห็นได้ว่าในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ วัสดุอุปกรณ์ทุกชนิดไม่มีเป็นส่วนใหญ่ และมีแต่ไม่เพียงพอเป็นส่วนน้อย

ตารางที่ ๓๓ ความเพียงพอของวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ตามหลักสูตรใหม่หมวดวิชาภาษาอังกฤษ

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
แผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	๑๒	๒	-
เทปและเครื่องเล่นเทป	๕	๘	๕
ฟิล์มสตริป	๑๑	๓	๑
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	๖	๖	๕
แผนภาพประกอบการเรียน	๕	๑๑	๑
รวม	๓๙	๓๐	๑๑

จากตารางที่ ๓๓ จะเห็นได้ว่าวัสดุอุปกรณ์แทบทุกชนิดไม่มีเลยเป็นอันดับแรก อันดับรองลงไปคือมีแต่ไม่เพียงพอ และมีเพียงพอเป็นส่วนน้อย

ตารางที่ ๓๔ ความเพียงพอของวัสดุและอุปกรณ์ที่ใชตามหลักสูตรใหม่หมวดวิชาศิลปศึกษา

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
เครื่องดนตรี (ไทย, สากล)	๑	๖	-
หนังสือ	๒	๕	-
เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่องเล่นแผ่นเสียง	๑	๔	-
วัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลปศึกษา	๒	๕	-
รวม	๔	๒๐	-

จากตารางที่ ๓๔ จะเห็นได้ว่าวัสดุอุปกรณ์ทุกชนิดมีแต่ไม่เพียงพอเป็นส่วนใหญ่ และไม่มีเลยเป็นส่วนน้อย

ตารางที่ ๓๕ ความเพียงพอของวัสดุและอุปกรณ์ที่ใชตามหลักสูตรใหม่หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ

วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงฝึกงาน	๒	๖	-
แปลงสาธิตทดลอง	-	๕	๑
เรือนเพาะชำ	๒	๔	๑
ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	๓	๕	-
รวม	๖	๒๐	๒

จากตารางที่ ๓๕ จะเห็นได้ว่าวัสดุอุปกรณ์แทบทุกชนิดมีแต่ไม่เพียงพอเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีเลยเป็นปัญหาอันควรรองลงไป และมีเพียงพอเป็นส่วนน้อย

จากตารางที่ ๓๖ จะเห็นได้ว่าวิธีสอนที่กลุ่มหัวหน้าหมวดแนะนำให้ครูในหมวดใช้ และวิธีสอนที่ครูในหมวดใช้เปรียบเทียบกัน แยกตามหมวดวิชาใดดังนี้คือ

หมวดวิชาภาษาไทย จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยแนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนควา การฝึกทักษะ และการอภิปราย เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาสังคมศึกษา จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาแนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การแบ่งกลุ่มคนควา การบรรยาย การฝึกทักษะ การศึกษานอกสถานที่ การแก้ปัญหา และการอภิปราย เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาพลานามัย จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยแนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติ การแบ่งกลุ่มคนควาและการอภิปราย เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์แนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่ คือการปฏิบัติการในห้องทดลองและการบรรยาย เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์แนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การบรรยาย การฝึกทักษะ และการปฏิบัติ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดใดแนะนำให้ใช้วิธีสอนที่สำคัญคือ การฝึกทักษะ และการฝึกปฏิบัติ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาศิลปศึกษา จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษาแนะนำให้ใช้วิธีสอนที่สำคัญคือ การฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติแนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การบรรยาย การฝึกปฏิบัติ การสาธิต และการอภิปราย เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

ตารางที่ ๓๗ เปรียบเทียบวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ได้นำมาใช้ อาจารย์ในหมวดวิชาใช้
 ภูมิวิธีวัดผลที่อาจารย์ในหมวดวิชาใช้

หมวดวิชา	วิธีวัดผล						
	การสังเกต	การสอบปากเปล่า	การสอบภาคปฏิบัติ	การตรวจผลงาน	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	การสอบข้อเขียนแบบ อัตนัยและปรนัย
หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย	๑	๔	๒	๖	๑	๓	๕
อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย	๑๕	๓	๑	๑๕	๑๐	๓	๑๒
หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษา	๒	๔	๔	๓	๑	๑	๓
อาจารย์สอนวิชาสังคมศึกษา	๑๕	๑๑	๒	๑๖	๑๑	๑๒	๑๕
หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย	๑	๑	๖	๕	๒	๔	๑
อาจารย์สอนวิชาพลานามัย	๑๐	๑	๓	๑๐	๑	๔	๓
หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์	๓	๑	๕	๕	๒	๒	๑
อาจารย์สอนวิชาวิทยาศาสตร์	๑๕	๔	๖	๑๒	๖	๑๐	๑๒
หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์	๓	๒	๒	๖	๑	๑	๖
อาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์	๑๐	๗	๖	๑๖	๑๖	๑๑	๑๕
หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ	๕	๕	๔	๖	๒	๑	๖
อาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษ	๑๕	๑๒	๕	๑๓	๑๑	๑๓	๑๕
หัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา	๓	๑	๕	๕	๑	๑	๑
อาจารย์สอนวิชาศิลปศึกษา	๕	๑	๖	๖	๑	๑	๕
หัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติ	๕	๓	๕	๕	๑	๕	๑
อาจารย์สอนวิชาศิลปปฏิบัติ	๗	๑	๓	๖	๑	๕	๖

จากตารางที่ ๓๓ จะเห็นได้ว่าวิธีวัดผลที่กลุ่มหัวหน้าหมวดแนะนำให้ครูในหมวดใช้ และวิธีวัดผลที่ครูในหมวดใช้เปรียบเทียบกันแยกตามหมวดวิชาได้ดังนี้คือ

หมวดวิชาภาษาไทย จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยแนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยและการสอบปากเปล่า เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีวัดผลที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาสังคมศึกษา จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาแนะนำให้ใช้วิธี ดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การสังเกต การสอบปากเปล่า และการสอบภาคปฏิบัติ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีวัดผลที่ครูใช้แล้ว จะเห็นว่า สอดคล้องกัน

หมวดวิชาพลานามัย จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยแนะนำให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงานและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย เมื่อเปรียบ เทียบกับวิธีวัดผลที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์แนะนำให้ใช้วิธี ดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การสอบภาคปฏิบัติและการตรวจผลงาน เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีวัดผล ที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์แนะนำให้ใช้วิธี ดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การสอบข้อเขียนแบบปรนัยและอัตนัย และการตรวจผลงาน เมื่อ เปรียบเทียบกับวิธีวัดผลที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษแนะนำให้ใช้วิธี ดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย การตรวจผลงาน การสังเกต และการสอบปากเปล่า เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีวัดผลที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาศิลปศึกษา จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษาแนะนำให้ใช้วิธี ดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การสอบภาคปฏิบัติและการตรวจผลงาน เมื่อเปรียบเทียบกับวิธี วัดผลที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติแนะนำให้ใช้วิธี ดังต่อไปนี้ เป็นส่วนใหญ่คือ การตรวจผลงาน การสอบภาคปฏิบัติ และการสังเกต เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีวัดผลที่ครูใช้แล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกัน

ตารางที่ ๓๘ ปัญหาของเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	X	S.D	ลำดับ ที่
๑ การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนว	๒.๐๐๐	๑.๕๔๑	๘
๒ การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทย เพื่อช่วยในการ แนะแนว	๓.๕๐๐	.๕	๑
๓ การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	๒.๕๐๐	.๕	๗
๔ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว	๓.๑๒๕	๑.๐๕๓๕	๔
๕ การจัดเวลาเพื่อให้การแนะแนวสำหรับนักเรียน	๓.๓๓๓	.๗๔๖๔	๒
๖ การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน	๒.๖๔๓	๑.๐๑๔๘	๖
๗ ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว	๓.๒๕	.๖๖๑๔	๓
๘ ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับ อุดมศึกษา	๒.๖๒๕	.๔๘๓๗	๕

จากตารางที่ ๓๘ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่แนะแนวประสบปัญหามากในเรื่องการศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทย การจัดเวลาเพื่อให้การแนะแนวสำหรับนักเรียน ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว และความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว ส่วนปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับคือความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน และการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน

ตารางที่ ๓๘ ปัญหาของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	X	S.D	ลำดับที่
๑. ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต	๒.๕๐	.๓๖๑๕	๔
๒ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	๒.๖๖	.๓๖๘๓	๓
๓ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	๓.๓๓	.๔๕๕๔	๑
๔ แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	๓.๐๐	.๖๓๒๔	๕
๕ ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	๓.๓๓	.๔๕๕๔	๑
๖ การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง	๒.๘๓	.๕๐๘๐	๖
๗ ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต่องานทะเบียน	๓.๑๓	.๖๕๐๓	๓
๘ ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	๓.๐๐	.๕๓๓๓	๕

จากตารางที่ ๓๘ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ทะเบียนประสบสิ่งที่เป็นปัญหามาก ๔ ข้อ ที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต่องานทะเบียน ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน และแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับได้แก่การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ และความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต

ตารางที่ ๕๐ ปัญหาของเจ้าหน้าที่วัดผล

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ลำดับที่
๑ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานวัดผลตามหลักสูตรใหม่	๒.๑๕๒๘	.๖๓๕๑	๓
๒ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวัดผล	๒.๕๓๑๔	.๕๕๑๖	๓
๓ แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	๒.๓๑๕๓	.๖๕๕๓๘	๑
๔ ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล	๒.๓๑๕๓	.๖๕๕๓๘	๑
๕ ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	๒.๕๒๘๕	๑.๐๕๕๕	๕
๖ ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	๒.๕๒๘๕	.๕๐๓๖	๕
๗ การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น	๒.๕๒๘๕	.๕๐๓๖	๕
๘ การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	๑.๓๑๕๒	.๕๕๑๕	๘

จากตารางที่ ๕๐ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่วัดผลประสบปัญหามากในเรื่องความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน และความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวัดผล ส่วนปัญหาในระดับรองลงไปตามลำดับคือ ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู และการปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น

ตารางที่ ๕๑ ปัญหาของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ปัญหา	X	S.D	ลำดับ ที่
๑ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	๒.๓๓๓	.๕๙๓๑	๘
๒ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	๓.๑๖๖	.๘๙๘๘	๑
๓ ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด	๒.๖๖๖	๑.๕๓๕๙	๖
๔ จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่	๓.๐๐๐	.๕๙๙๐	๒
๕ ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	๒.๘๓๓	.๘๙๘๖	๕
๖ งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	๓.๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๒
๗ การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่	๓.๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๒
๘ การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน	๒.๐๐๐	๑.๑๘๓๒	๙
๙ การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าหมวด	๒.๕๐๐	.๙๕๙๓	๗

จากตารางที่ ๕๑ จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ห้องสมุดประสบสิ่งที่เป็นปัญหามาก ๙ ข้อ ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่ ปัญหาระดับรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้ ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุดและการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าหมวด

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่องปัญหาการใช้หลักสูตรฉบับใหม่ พุทธศักราช ๒๕๑๘ ในเขตศึกษา ๑๑ พบว่าปัญหาใหญ่เกิดขึ้นจากความไม่พร้อมของโรงเรียนในการใช้หลักสูตร กล่าวคือ โรงเรียนต่าง ๆ ขาดแคลนสถานที่ วัสดุ ครุภัณฑ์ และอุปกรณ์ที่จะใช้ในการเรียนการสอน ขาดเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร ขาดครู และขาดการเตรียมบุคลากร ทุกฝ่ายในโรงเรียนให้พร้อมที่จะสอนหรือปฏิบัติหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตร ของบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน สรุปได้ดังนี้คือ

๑. ปัญหาการใช้หลักสูตร ของผู้บริหารโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนประสบปัญหาที่อยู่ในระดับเป็นปัญหามาก ๒ ข้อ ที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดคือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ และความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร ปัญหาระดับรองลงมาคือความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น และการจัดทำรายงานให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่

๒. ปัญหาการใช้หลักสูตร ของทุกหมวดวิชา หมวดวิชาต่าง ๆ ประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรหลายประการ ซึ่งแยกได้ ๔ ประเภทดังต่อไปนี้คือ

ก. การจัดเวลาให้สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชา ทุกหมวดวิชามีปัญหาในเรื่องความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควาหรือฝึกปฏิบัติงาน

ข. ความรู้ความเข้าใจของครูเกี่ยวกับหลักสูตรฉบับใหม่ มีครูเป็นส่วนน้อยที่ประสบปัญหานี้

ค. การนำหลักสูตรไปใช้ มีปัญหาดังนี้คือ

๑. ครูขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน หมวดที่ประสบปัญหานี้ ได้แก่ หมวดวิชาภาษาไทย หมวดวิชาสังคมศึกษา หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ

๒. ครูส่วนใหญ่แทบทุกหมวดวิชา มีวัสดุ และอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ

๓. โรงเรียนต่าง ๆ มีเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรแทบทุกชนิดไม่เพียงพอ ได้แก่คู่มือหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน หนังสืออ่านประกอบ และคู่มือการประเมินผล

๔. ครูส่วนใหญ่ ต่างก็ใช้ห้องเรียนเป็นสถานที่สอนมากที่สุด มีหมวดวิทยาศาสตร์ เพียงหมวดเดียวเท่านั้นที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ เป็นสถานที่สอน
โรงเรียนต่าง ๆ ส่วนใหญ่ ไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องสังคมศึกษา ห้องคณิตศาสตร์ และห้องพิเศษเฉพาะในหมวดวิชาศิลปศึกษาและศิลปปฏิบัติ

๕. ทุกหมวดวิชา มีปัญหาด้านการขาดครู

๖. ทุกหมวดวิชา มีปัญหาด้านเวลาสำหรับให้นักเรียนค้นคว้าหรือฝึกปฏิบัติ

๗. อาจารย์ในหมวดวิชาต่าง ๆ นิยมใช้วิธีสอนแบบบรรยาย ยกเว้นหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ

๘. หมวดวิชาทุกหมวดขาดงบประมาณในการดำเนินงานในหมวด

๙. หมวดวิชาที่มีปัญหาด้านการรวมกับกลุ่มโรงเรียนในการอบรมสัมมนาครู เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่คือ หมวดวิชาภาษาไทย หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ และหมวดวิชาคณิตศาสตร์

๑๐. หมวดวิชาที่มีปัญหาด้านการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา คือหมวดคณิตศาสตร์

๑๑. หมวดวิชาที่มีปัญหาด้านการนิเทศครูในหมวดคือ หมวดวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ง. การประเมินผล ครูสอนส่วนใหญ่ ใช้วิธีวัดผลแบบวิธีสังเกต ตรวจผลงาน และสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย โดยให้ครูสอนเป็นผู้ออกข้อสอบ และเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

๓. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย

เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายในโรงเรียนประสบปัญหาการขาดบุคลากร สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็น นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่แต่ละฝ่ายยังประสบปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วอีกหลายปัญหา ปัญหาเหล่านี้ได้แก่

๑) เจ้าหน้าที่แนะแนวประสบปัญหาในเรื่องการศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทย เพื่อช่วยในการแนะแนวและปัญหาที่เกิดจากอุปสรรคองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว ตลอดจนการจัดเวลาเพื่อให้การแนะแนวสำหรับนักเรียน

๒) เจ้าหน้าที่ทะเบียนประสบปัญหาในเรื่องระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียนและแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน

- ๓) เจ้าหน้าที่ห้องสมุดประสบปัญหาเกี่ยวกับการจัดบริการห้องสมุดที่เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่และการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าหมวด
- ๔) เจ้าหน้าที่วัดผลประสบปัญหาในเรื่องแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนการสอนของนักเรียน และความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย